

kalni), ki se preje ni mogel dovolj bahati s svojim „avstrijskim patriotizmom“, govori danes z drugim glasom, ki se komaj od najradikalnejših beogradskih listov razlikuje. Vsaka Avstriji sovražna notica inozemskega časopisja, vse kar zamore avstrijski veljavni škodovati in avstrijsko diplomacijo poniževati, — se na kričeči način v slovenskem časopisu objavlja. Vsaka izjava najhujših nasprotnikov monarhije se z debeli črkami prinaša.

Začasa aneksije Bozne se je del slovenskega časopisja za Srbijo zavzel. Zdaj pa so vsi slovenski listi v taboru najzagriženejših sovragov Avstrije. Te slovenske liste je prišla nekaka srbofilska pijanost in v sovražnih napadih proti Avstriji ne poznajo nobenih mej.

„Združimo se v skupnem boju proti skupnemu sovražniku“, — pisal je neki slovenski dnevnik ob priliki spora s Srbijo. Pod tem geslom gre danes vse slovensko časopisje naprej: za slovenskeliste je Avstrija skupni sovražnik Jugoslovanov in vsled tega tudi Slovencev.

Žal da ima to stališče slovenskega časopisja težke in hude posledice. Slovensko kmetijsko prebivalstvo imelo je doslej dobro avstrijsko in patriotično mišljenje. Vsled Avstriji sovražne srbofilske pisave prvaškega časopisja postaja ljudstvo zdaj zbegano in prihaja na nevarna pota. Velika množica ravno v političnih zadevah ne zna pravo od krivega ločiti. Ako ji njeno časopisje dan za dnevom v vseh glasovih pridiguje, da je avstrijska monarhija najhujši sovražnik Jugoslovanov in Slovencev, in da imajo svoj dobiček le v podpori srbskih zahtev, — potem se bode seveda ljudsko mnenje spremenilo in temu nasproti ne sme biti Avstrija brezbrizna.

Vlada bode morala torej iz državnih interesov to ljudstvo zastrupljajoče nastopanje slovenskega časopisja vstaviti, dokler ne bode prepozno.

Posneli smo ta skozinskoz resnični članek nekemu listu in mislimo, da je to potrebno. Slovensko ljudstvo je bilo vedno Avstriji zvesto. Ali ljudstvo je danes razburjeno, vznemirjeno, ljudstvo se na shodih hujska in v časopisju napačno podučuje. Zato pa se mora ljudstvu oči odpreti! Naš „Stajerc“ je edini slovensko pisani list, ki v teh težkih bojih ne prelomi zvestobo do Avstrije. Zato pa vsi na delo za „Stajerca!“

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Steckenpferd-lijilino-mlečno milo od trdke Bergmann & Co., Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod 229

Novice.

Naša državna zbornica zopet zboruje in zato bode zanimivo par števil iz njenega življenja. To „življenje“ v drž. zbornici prične ob pol 6. uri zjutraj; takrat pridejo vozovi z mesom. Ob pol 8. uri pride prva pošta. Služba pošte traja do pol 9. ure zvečer. V tem času deluje 29 poštnih vozov. Ta pošta rabi 8 uradnikov in 6 služabnikov. V enem samem letu odpošlje ta pošta 620.000 navadnih pisem, 211.000 dopisnic, 494.000 tiskovin, 38.000 rekomandiranih pisem, 40.000 poštnine prostih pošiljatev, 8000 zavojev, 16.000 telegramov in 20.000 pogovorov s telefonom. Razven poslanec, ministrov in njihovih uradnikov potrebujejo pošto zlasti časniki. V zbornici je namreč 130 zastopnikov raznih časopisov. Stenografski urad zbornice potrebuje 18 državnih uradnikov; ali ob dnevih sej se pokliče še kakih 8 do 10 stenografov. Vsa ta poročila in sploh vse zbornične potrebščine spravi v tisk c. k. dvorna in državna tiskarna. Ta velikanska tiskarna uslužbuje edino za zbornična opravila 1 nadfaktorja, 3 faktorje, 60 nočnih in 45 dnevnih stavcev, nadalje 50 knjigovozov in 6 mašinistov. V tej tiskarni teče vedno 20 do 60 mašin. 6 delavcev odnaša tiskovine, odvažajo jih pa en težki

avtomobil in en manjši motorni voz. Skupno je edino zaradi državne zbornice 215 oseb uslužbenih in nastavljenih. Pomisliti se mora, koliko delavcev, obrtnikov, liferantov itd. je še treba; saj ima zbornica 24 žensk le za čiščenje in ribanje nastavljenih. Prav zanimivo so tudi številke zbornične restavracije ali gostilne. V tej „krčmi“ je uslužbenih 30 kelnerjev, 5 blagajničark, 1 gospodinja, ena ženska, ki ima skrb za 3000 namiznih prtov in 6000 servijet, in cela vrsta drugih oseb. Računati se mora vsak dan na 500 gostov. V gostilniški kuhinji se naroči vsak dan 200 kil govejega, 100 kil svinjskega ter telečjega mesa, ob petkih pa tudi 100 kil rib za pobožne poslance. Kajti apetit imajo naši poslanci hvala Bogu vedno. Saj je dokazano, da so naši ljubi poslanci zadnjič v 10 mesecih 40.000 knedeljnov pojedli... Torej laže vsakdo, kdor pravi, da naša državna zbornica ničesar ne stori...

Vboga žival! Mestne babnice nosijo v vedno večji prismojenosti na svojih grozovitih „modernih“ klobukih pol metra dolge igle. Človek se danes že raje na ježe vse, nego blizo take „dame“. Pa tudi žival spravlja to s klobučnimi iglami oborožene babure v nevarnost. V bavarskem mestu Dingolfing izgubila je neka babnica iz svojega „pinča“ eno teh igel z veliko stekleno zvezdo. K nesreči je prišel lep vol nekake kmeta in je iglo — pogoltnil. Vboga žival, ki je popolnoma nedolžna na tej nesrečni poti, je morala poginiti, ker ji je igla želodec in pljuča predrla.

Ruski poslanec — tat. V korumpirani Rusiji je vse mogoče. V državi, kjer se krađe cele železniške vlake kakor v Srbiji kozličke, kjer ropajo vsi, od velikih knezov čez najvišje uradnike pa do zadnjega pisarja, seveda tudi poslanci ne morejo biti pošteni. Zdaj se je n. p. izvedelo, da je poslanec ruske dume Kusnetzov poglavar jako razširjene tatinske bande. Ta banda je v zadnjih tednih celo vrsto velikih vlovov izvršila, tako n. pr. vlom v palači grofa Stroganowa, kjer je ukradla 50.000 rublov. Doslej se je tej tatinski bandi in nje poglavarju poslancu Kusnetzov okroglo 30 težkih vlovov dokazalo. Tatinski poslanec je seveda zvesti pristaš ruske vlade, kajti voditelji ruske vlade tudi krađejo...

Koliko stane moderna vojna? Da se razume velikanske troške modernih vojsk, so pač številke iz kitajsko-japonske in iz rusko-japonske vojne zanimive. Prva vojna je trajala od 1. avgusta 1894 do 10. maja 1895, torej 283 dni. Japonski izredni izdatki te vojne so znašali skoraj 39 milijonov kron, skupni izdatki za armado in mornarico pa 70 milijonov kron. Le za vojne parnike se je vsak dan okroglo 150.000 K porabilo. Rusko-japonska vojna pa je trajala od 10. februarja 1904 do 16. oktobra 1905, torej 614 dni. Izredni vojni izdatki so stali Japonsko 202.700.000 K, skupni izdatki pa več kot 450 milijonov. Iz teh števil je pač razvidno, da so bremena vojne pač velikanska in da jih čutijo prizadete države v svojem gospodarstvu ne samo desetletja, marveč tudi celo stoletja. Koliko koristnega bi se lahko s temi velikimi svotami za človeštvo in njegovo kulturo storilo!

Ljubi „Stajerc!“ Kmet pride k advokatu in mu razjasni svoj slučaj. „Ja“, pravi advokat, „Vaša stvar stoji slabo. Ko bi vsaj eno pričo imeli...“ Kmet pa odgovori ježno: „Kaj, pričo? Ako bi imel pričo, potem ne potrebujem nobenega advokata!“

Prašičja kuga se na Ogrskem grozovito razširja. Prizadetih je okoli 2.200 občin z več kot 9.300 posestev. Poročila se, da je že 200.000 svinj obolelo in da so vsi koraki proti tej grozni bolezni doslej brez uspeha ostali. Kmetje v obmejnih krajih, pozor!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Na naš shod vabimo vse, ki se za stvar zanimajo. Tudi politični nasprotniki (razven znanih zagriženih hujskačev) naj pridejo. Mi se ne bojimo javnosti in vsakdo dobi prosto besedo. Seveda pa smo tudi vse potrebno preskrbeli, da se ne bode mir kalil in ako bi morda kak rogovilež hotel zmešnjave delati, si bode prste osmudil. Somišljeniki, pridite v polnem številu!

Naš shod, ki se bode to nedeljo vršil, je

slovenskim prvacom še tiste klavrne ostanke pameti zmešal, katere jim je pijana navdušenost zaradi balkanskih zmag šo pustila. Bójijo se tega shoda, ker so doslej ljudstvo farbari in za nos vodili in vedo, da bodedo mi ljudstvu oči odprli. Nas pusti seveda prava jeza in razburjenost popolnoma hladne. Naš shod ima tako veliki pomen, da bodedo nasprotniki ta pomen še prav gotovo čutili. Raztrgati hočemo pajčolan, s katerim se prvaki ljudstvu prosti pogled branili. Povedati hočemo resnico o Avstriji in njenih sovražnikih, ne iz kakšnega hinavskega „patriotizma“, marveč iz globokega prepričanja, da je treba v teh resnih časih Avstriji zvestobo obdržati. V tem znamenju bode naš nedeljski shod zboroval!

Jeza, huda jeza je prišla slavne naše slovenske prvake, ker smo mi hudobni „Stajerci“ sklicali za to nedeljo shod, na katerem hočemo govoriti o vojni na Balkanu ter njenih posledicah. Verujemo prav radi, da smo prvkom neprijetni. Kajti ti ljudje se ravno bojujejo resnice, kakor vrag križa. Pa motijo se močno, ako mislijo naše odkrito in jasno delo z grdim obenem pa smešnimi psovskami preprečiti. Tako pluvanje političnih otročevj ne škoduje ničesar. Zato naj klavčni „Čekunec“ v „Slovenski narod“ izliva svojega žolca kolikor hoče, pametni ljudje se njegovim rovtarskim maniram ne smejejo. „Čekunec“ bode nas svojim pobalnimskim psovanjem enkrat naprosil, da zaropotamo tudi mi, in sicer tako glasno, da dobi cela vrsta celjskih pijancev v „narodnem domu“ nevzdržljivi shod. Tisti ljudje, ki so osebno ravno tako baskerotni kakor njih politika, ki so nas doslej izmilo prošnjo do izvajanja zadnjih konkravnih zadržali, ki svoje propalosti z osebnimi psovskami ne bodedo prikrili, — ti ljudje torej nikar ne zidajo na našo potrpežljivost. Sreča sila do vremena! Opozarjamo torej „Čekunec“ zadnjikrat, da naj poneha s svojimi pod zaščito ljubljanskih porotnikov izpljuvanimi osebnimi napadi, kajti drugače si izvolimo tudi mi geslo: Klin s klinom! In potem bodedo v Celju prav čudno gledali... Ptujski popi pa, ki ledjo zdaj nakrat pred svoj čas od njih preklinjanih srbsko prijaznih voditeljih na trebuhu, naj le v Ljubljano dopisujejo. Blato, ki ga mečejo proti naprednim osebam, pade na njih nazaj. Bli smo doslej sploh prepohlevni. Ali odlej izjavljamo prav odločno, da bodedo z vse odločnostjo počenjanje prvaštva bical. Kajti časi so prešerni, da bi smeli narodnjaki in farški hujskači ljudstvo v veleizdajo hujskati. Da je to naše stališče pravo, bode nedeljski shod dokazal.

Srbi v Ptuj. Širni svet menda še ne ve, da imamo tudi v Ptuj „Srbe.“ Sicer to niso pristni, rojeni Srbi. Ne, doma so iz Haloz in Krčevine, iz Spuhlja in Bukovcev, iz Zabeje vasi in Podvinc, deloma tudi iz nemških krajev. Ali balkanski dogodki so te močice tako razburili, da danes komaj vedo, ali so mandeljci ali babice; čisto pozabili pa so, da eksistira še Avstrija in slovenstvo. Postali so „Srbi!“ Po navadi se zbirajo ti ptujski Srbi v Mahoričevi krčmi. Tam tuhtajo s skoraj pametnimi obrazmi okoli mize, na kateri je razširjen zemljevid. Tuhtajo in požirajo ne samo nemško vino kapljico, marveč tudi balkanske in avstrijske „vijalet.“ Tak ptujski „Srb“ pogoltno par „vijaletov“ ravno tako lahko, kakor navadni človek par „grisknedlnov.“ Posebni naš vojni poročevalec iz Mahoričeve srbske krčme nam pravi, da ima glavno besedo v političnih in drugih zadevah velenjena gospa Mahorička sama. Svojo kuhalnico hoče vse pobiti, kar ne leži pred Srbi na trebuhu. Le kadar gospa Mahorička kašlja, sme tudi kak drugi „Srb“ usta odpreti... Čujemo zopet od našega posebnega vojnega poročevalca iz Mahoričeve krčme, da je gospa poskusila že „kriegerje“ mobilizirati. Prepričani smo, da bodedo ti možaki pokončali vse „ruse“ v kočevarskih škatljah in v Mahoričevi kuhinji... Kaj bo zdaj z nami, ko imamo že sredi v srcu Ptuj toliko „Srbov“? Izgubljeni smo, izgubljeni, — če dež ne bo šel.

Hujskarija v Ptuj pa zavzema v resnici mere, ki se na vsak način ne strinjajo s tem, kar sme biti v Avstriji dovoljenega. V tem

imamo prav jasne dokaze v rokah. Za vsi prvi vrsti naglašamo, da gospodje kateheti nimajo pravice, v ljudsko lo zanašati politiko. Hvalisanje školskih sovražnikov pred nedolžno deco ni nobena netaknost, marveč v danih razmerah ne igranje z ognjem. Katehet naj v šoli ne bodejo otroci v katoliških naukih le dretni. Hvalisanje nekatoliških in protiaustrijskih govora pa naj katehet v šoli opusti; ako mu govoro srce že ne da miru, naj tako hvalisanje sproži v skozinskoz devišem „Marijinem“ listu... To je eno! Na drugi strani čuveno, da je neka nemško šola obiskajoča hčerka slovenskega voditelja v Ptuj napisa na šolnem tablu: „Živijo Srbi, doli z Avstrijo!“ Smrkolinka tega seveda ni kriva, ampak napravila je le tisto, kar je doma od staršev slišala. Ali stvar je simptomatična. Za danes nismo v teh slučajih nobenih imen povedali, ker nečemo sovraštva širiti. Ali tudi naša strpežljivost ima svoje meje in — ako gotova škarija ne poneha, bomo brezobzirno ter izrito govorili.

„Šnopsarji.“ Kadar naša stranka kaj stori, je prvakom neprijetno, takoj pridejo prvaški kmeti z grdimi psovki in nas imenujejo „šnopsarje.“ Ti listi popolnoma pozabijo, da žalijo s nesramno psovko velik del spodnjestajnega slovenskega ljudstva in da pritiskajo s tem slovenskemu ljudstvu v javnosti sploh peto „šnopsarstva“ na čelo... Tudi zdaj, ko so srbofilске prveke zopet z našim nedeljskim domom v živo zadeli, cvilijo in tulijo ti listi naprej in pravijo, da bo to shod „šnopsarjev.“ Torej, ki ne prodajo Avstrije, so v mnenju prvaških listov „šnopsarji.“ Zapomni si bomo to psovko! Ali zaradi nje ne bomo ponehali ljudstvu očidel in o veleizprijem počenjanju srbofilskih kreatur. „Straži“ povemo še na uho, da naj raje molči. Kajti kakler se bode njen urednik pijan kot krava po krtkih valjal, dokler bodejo farovži prava zaveška alkoholičnih orgij, dokler bode prejšnje število političnih popov na delirium demensu umiralo, toliko časa pa de opravičeno sovka „šnopsarstva“ na klerikalno stranko vamo! Ako treba bomo pa te svoje trditve tudi z dokazi okrepčali! Panktum!

Letni sejem v Ptuj, ki se je vršil pretekli ponedeljek, se je prav lepo obnesel. Na živinski sejem se je prignalo 1265 kosov govede, 320 ovčev, 91 žrebet. Vsa kupčija je bila izborna. Prihodnji veliki živinski sejem se vrši dne 1. decembra in je tudi zasebnikom živahno deležbo priporočati. Dne 4. decembra se vrši živinski sejem, na katerega se bode najmanj 1000 svinj prignalo. Sejem z mesom in špehom se vrši vsak petek.

Roparska brata. V Selah pri Šmarju p. Y. imela sta dva s poleni oborožena pobalina, ki sta imela obraze črne, v hišo posestnika Gajšek. Bila je le žena z 1letnim otrokom doma. Fanta sta jo takoj pričela s poleni pretepavati in tudi otroku sta udrihala. Grozila sta ji s smrtjo. Na klicanje žene je pritekel 14letni sin. Nato sta roparja zbežala. Mati in otrok sta težko ranjena. Roparja sta posestniška sinova brata Franc in Leopold Ojsteršek iz Sel.

Dva otoka zgorela. V Slabotincih bila sta 1 letni sinček Slavko in 1 letna hčerka Marija posestnika Kolbi brez nadzorstva sama doma. Nastal je ogenj, pri katerem sta oba nesrečna otoka našla svojo smrt.

V pijanosti izgubila je v Vojniku ali pa je bilo ukraden pojestnici Ani Bincel iz sv. Martina denarnica, v kateri je imela 220 kron denarja.

Ogenj. V sv. Petru v Savinjski dolini zgorela je žaga Petraka z vsem lesom. Škode je za več tisoč kron, lastnik pa je le za 2000 K zavarovan.

Velike tatvine lesa. Že dalje časa sem se je iz cementne fabrike v Zidanem mostu in iz njenega gozda veliko množino lesa kradlo. Tatova je paznik zasačil v osebah delavcev Jože Plis in Frank Smrčan, pri katerih se je še ukradenega lesa za 1000 kron našlo.

Boj s tatovi. Nadučitelju Pukmeister pri Laškem trgu bilo je ukraden kolo. Nadučitelj je tata pravočasno opazil in zasledoval, oborožen

z revolverjem. Med njim in tatovi se je vnel boj. Končno se je tat revolverja zbal in je v bližnji gozd pobegnil.

S koso udaril je na Vranskem hlapec Janez Robida posestnikovega sina Franca Kožun. Ranil ga je težko. Robida se je na Kožuna jezil, ker ga je ta zaradi njegovega petja zasramoval.

Požar je nastal v mizarski fabriki Jos. Lampret v Šoštanju. Gasilci so z izredno hrabrostjo pomagali in po težkem delu ogenj premagali. Pogorelo je pritličje in prvo nadstropje s stroji, lesom in gotovim pohištvom. Škoda znaša več tisoč kron.

Iz Koroškega.

Friedrich Seifriz †. (Pogreb.) Piše se nam: Kako čestitan in kako priljubljen je bil dragi pokojnik vsakemur, kdor ga je poznal — in kdo ga ne bi poznal dobrega očeta Seifriza — kazala je velikanska udeležba pri pogrebu, ki je bil v petek, 22. novembra popoldne. Take množice ljudi še ni videl naš kraj. Bilo jih je do malega 2000. Prišli so iz blizo in daleč znanci njegovi in prijatelji, dokazati mu zadnje časti. Med udeleženci je bilo krasno število visokih oseb, zastopnikov raznih uradov in oblastij, med drugimi c. k. okrajni glavar drž. svetnik Mayrhofer plem. Grünbühl s soprogo, člani okrajnega šolskega sveta, veliko število deželnih in državnih poslancev, učitelji šole v Žitarivasi z vsemi šolarji, učiteljstvo drugih šol v okraju, požarna bramba Sietlach-Rain in veliko odborikov drugih požarnih bramb iz Galicije, Železne Kaple, Doberlevasi in Sinčevasi, in brezštevilo ljudi iz domače občine in daljne okolice. Pevski zbor iz Železne Kaple zapel je na domu pokojnega tužno pesem „Wie die Glocken düster dröhnen“ in na grobu žalopesem „Hier unten ist Frieden.“ Gospod dr. Schlauf je izpregovoril za pokojnikom lep nagrobni govor, pri katerem so se solze vsem očeli. Ogromno število krasnih vencov se je nakopičilo na grobu, zadnji pozdravi zvestih prijateljev iz tega sveta... Naj bo ogromna udeležba pri spremljevanju pokojnega k zadnjem počitku nekaj v toložbo družini, ki globoko žaluje vsled prerane ločitve od ljubelega svojega očeta. Zagotovimo ji, da je spomin za pokojnika med nami neizbrisljiv.

Sele. Piše se nam: Danes 20. novembra se je vršila pred Celovškim sodiščem obravnava čez šolski štrajk v Selah in je končala s hudim porazom Selskih hujskačev. Obadva obtoženca, namreč Simon Pristovnik po domače „baron Hus“ in Janez Oraže s priložo „slovenska prijaznost“ sta bila obsojena na 8 dni zapora z enim trdim ležiščem. Zdj se pravi 8 dni kašo pibat! Hus je čez trdo ležišče jako razburjen in vsaki bo to razumel, če povemo, da ima Šimi lastnost, rajši ležati pri kaki devici, kakor na trdi blazini. Visoko sodišče je napravilo veliko krivdo, ker se je na Šimijeve lastnosti tako malo oziralo. Prijatelj vinske trte in kvartanja, bivši tovarniški in železniški uradnik in zdaj prečastitljivi fajmošter v Selah Jožef Linasi ni bil obtožen, čeravno je kot načelnik krajnega šolskega sveta v Selah za celo zadevo vedel in tisto tudi podpiral. Manj krive osebe morajo zdaj zaradi njega sedeti. Zopet dokaz, da „božji namestniki“ ljudstvo v hujskarijo spravijo in da vamp redijo in se kratkočasijo, medtem ko morajo nahujskani zanje trpeti. Kdaj se bodo revnim slovenskim ljudem enkrat oči odprle? Obravnava je pa tudi dokazala, da je bil cel štrajk neopravičen in da so vse psovke, ktere je svoj čas „Mir“ prinesel, od začetka do konca zlagane. Tudi čast učitelju Millonigu niso mogli ukrasti. Saj tako vsak, kdor Selske hujskače pozna, vè, koliko so vredni in da te osebe sicer nobenemu človeku še trohice časti ne morejo vzeti. Obravnava je trajala od 9. dopoldne do pol 2. Razen dve priče so vse zaprišle, med njimi tudi gospod okrajni glavar. Kazalo se je, da je bil cel štrajk aranžiran in gospod Brejc kot zastopnik obtožencev je moral že v tekni obravnave vedeti, da za njegove kliente ni pomoči. Vkljub temu je vse strune napenjal, jih toplo celo uro zagovarjal in medtem več ko desetkrat rabil besedo „interesantno.“ Vse je bilo interesantno; med drugim je tudi pravil, da se je na Češkem napravil enkrat štrajk zategadelj, ker šolske sobe niso bile pri-

merne in da nobeden ni bil obsojen. Zategadelj, je nadaljeval, še manjka postavne podlage za ta prestop, in visoko sodišče mora priznati, da se tudi obtoženci ne morejo kaznovati. Ta zagovor je tudi interesanten! Interesanten bode gotovo tudi račun, katerega bo poslal Brejc Husu. Vsi navzoči so bili hvaležni, ko je Brejc svoj govor končal; nevarnost, da bi med njegovim govorom kak gospod zaspal, je bila velika. Tudi pravnostno spričevalo, katero je napravila občina v Selah črez obtožence, ni pomagalo, čeravno nobeden svetnik in nebesah ne more biti bolj pobožen in nedolžen kakor Hus in Ozbant. Vedenje in obnašanje Husa je vsem znano, in vsaki, kteri to „komedijo“ pozna, mora misliti, da je občinsko spričevalo strankarsko. Ko je gospod predsednik sodbo naznanil, sta obadva obtoženca z Brejcem vred oblebela, ker so plodovi Brejčevega govora izostali. Mislim sem si, da bo Brejc rekel, da je sodba „zelo interesantna.“ Končno sta Hus in Ozbant vzela Brejca pod ramo in vsi trije so takorekoč poleteli iz dvorane. Jaz sem za njimi gledal to smešno sliko, katera je bila za-me najbolj „interesantna.“

Nesreča. Pri delu v Pontebbi padel je tesar Andrej Kováč iz mosta in si je zlomil eno nogo. Tudi hude notranje poškodbe je dobil, tako da so ga morali v bolnišnico odpeljati.

Požar je nastal v gospodarskem poslopju „Kirchenwirta“ v Maria-Gailu. Bila je cela vas v nevarnosti, a pridno delo sosedov je preprečilo razširjenje ognja. Prišlo je mnogo gasilcev. Živino so rešili, ali s poslopjem je zgorelo tudi mnogo kmetijskega orodja, mašin, krme, žitja. Škoda je velika in govori se, da je nekdo nalašč zažgal.

Tatinska družba se je pojavila v mestu Beljaku. Tako so se izvršile tatvine v dveh gostilnah, kjer je za 300 kron škode. Tatove, ki so ukradene stvari pri neki kramarici prodali, še niso vjeli.

Pazite na deco! V Lipi se je igral neki 13 letni deček na ta način, da je vzel smodnika in je z nekim votlim ključem streljal. Ključ pa se je nakrat razletel in deček je bil težko ranjen.

Nezgode. Pri delu v Beljaku padel je zidar Friderik Hernler iz sv. Martina iz precejšnje višočine. Težko ranjenega so odpeljali v bolnišnice. — V Velikovu padel je tudi pri delu zidar Raimund Brunner 6 metrov globoko. Dobil je take poškodbe, da je čez par ur v bolnišnici umrl.

Konj udaril je v Celovcu posestnico Terezo Bürger in jo je težko ranil.

Zastrupiti se je hotela v St. Veitu komaj 20 letna kuharica Ana H. Pa so jo rešili.

Tat. V St. Jakobu pri Rudenu pogoreli so posestnici Antoniji Saler svinjski hlevi in gospodarsko poslopje, mnogo orodja in krme. Tudi 14 pitanih svinj je zgorelo. Škode je za 6500 kron, nesrečna posestnica pa je samo za 1600 kron zavarovana.

Zobna kréma

KALODONT

Ustna voda 40

Sadjerejci krmite v zimskem času sadjarstvu prekoristne ptičice, osobito pa seničice.

Hočem priporočati sredstvo, s katerim se pokonča ne le malega pedica na črešnjah, marveč vse škodljivce na sadnem drevju prav temeljito. To sredstvo je namreč, kakor pove že lahko nadpis današnjega članka, krmljenje prekoristnih ptičev, osobito pa senic (Parus ali Kohlmeise) v zimskem času. V dokaz istinitosti te trditve navedem najpoprej dva izgleda, potem hočem pa povedati, kako se imajo ptički v zimskem času krmiti, da se jih dovede do uničenja raznega mrčesa in njegove zalege na sadnem drevju. Prvi izgled je ta-le: Ko je bila l. 1886. nekdanja deželna kranjska vino- in sadjerejska